

ТИГЪРЪ И ЛИСИЦА

Китайска приказка

Еднѣжъ лисицата срещнала тигъра въ гората. Тигърътъ поискалъ да я разкъса и да я изяде.

— Не може! — казала лисицата съ надмененъ и безстрашенъ тонъ, — кого ще разкъсашъ, ти знаешъ ли, коя съмъ азъ?

— Коя си, — попиталъ съ очудване тигърътъ.

— Азъ съмъ царьтъ на животнитѣ, азъ съмъ отъ всички най-силна! По-скоро, нещастнико, по-скоро да се поклонишъ предъ менъ, и само тогава азъ ще ти простя за тая дързостъ.

Тигърътъ настоявалъ на своето.

— Не може, не може, какъ така — азъ съмъ по-силенъ отъ тебе.

— Ако не вѣрвашъ, — казала лисицата — тогава вѣрви следъ мене и гледай само, какво ще правятъ другитѣ животни.

Най-после, следъ дълги припирни, и дветѣ животни тръгнали наедно изъ гората.

Като видѣли тигъра въ гората, едни животни започнали да се криятъ отъ страхъ, а други отъ тѣхъ трътили да бѣгатъ.

— Видѣ ли, — казала лисицата съ насмѣшка.

Тигърътъ помислилъ, че тѣ бѣгатъ, защото се страхуватъ отъ лисицата, и си казалъ:

— Чудна работа! Ако, наистина, лисицата е царь, то, дай Боже, и на мене такива крака за бѣгане. . .

Ярославъ Снѣжинъ

ГАТАНКА

Пѣю сѣди
равни двори
съсъ конюшни
и обори.
Цѣлъ день гордо
се разхожда,
всѣде всичко
обихожда.

Где що има,
самъ наглежда,
господарски
разпорежда
и редовно
съ рогъ разглася,
где се ново
яйце снася.

Дѣдо Благо